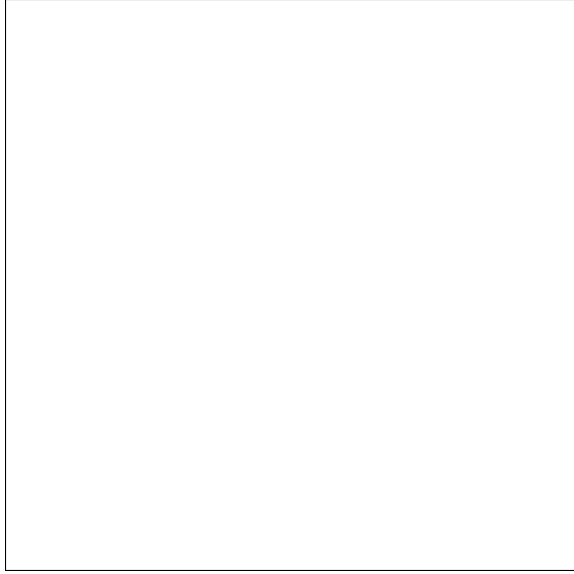

(uten bilder)

✎ Lindiwe Matshikiza
✉ Meghan Judge
📧 Oksana Duchak
😊 ukrainsk
|| nivå 3

Дитина-вiслюк

Barnebokker for Norge

barnebokker.no

Дитина-вiслюк

Skrevet av: Lindiwe Matshikiza

Illustret av: Meghan Judge

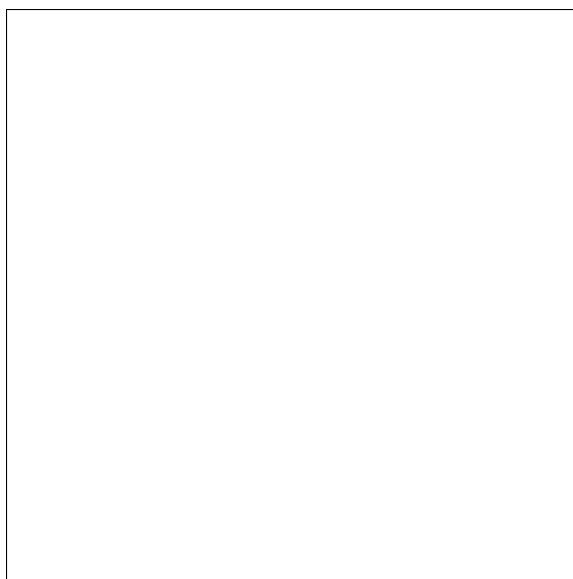
Oversatt av: Oksana Duchak

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebokker for Norge (barnebokker.no), som tilbyr barnebokker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

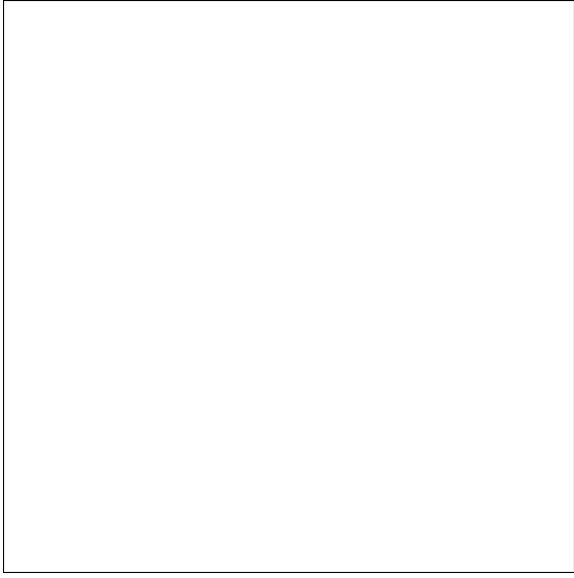
[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no)

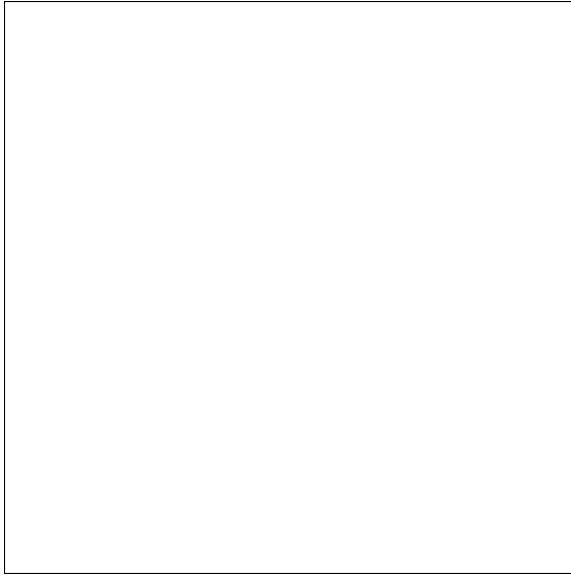
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

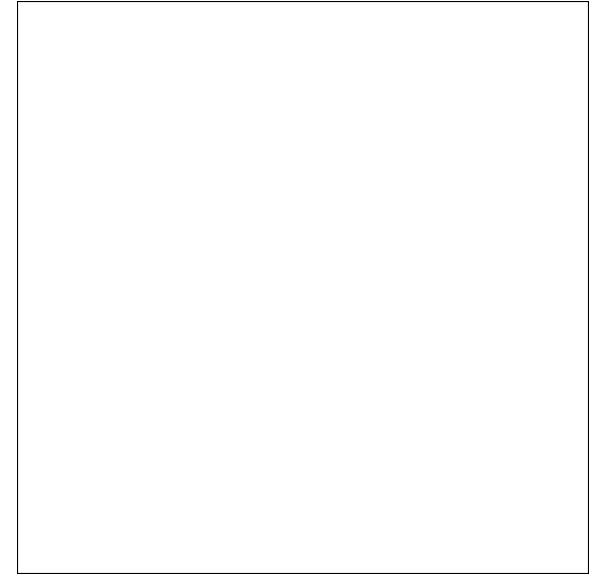
Одного разу маленька дівчинка побачила людину загадкової форми.

коли та людина загартовує форми
підійшла ближче до дівчини, вона
зрозуміла, що це була вагітна жінка.

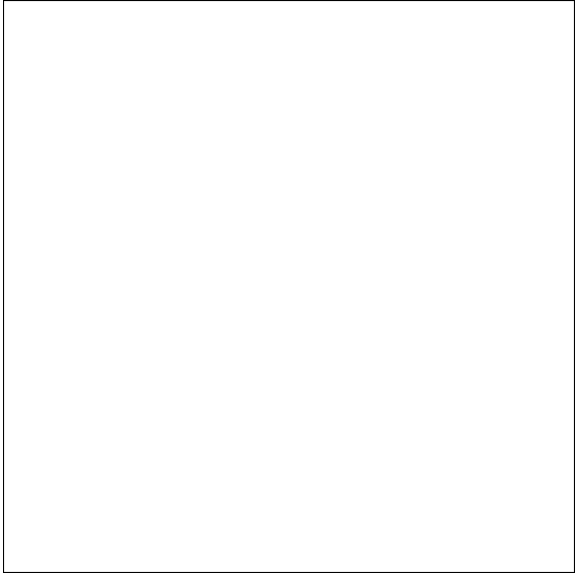

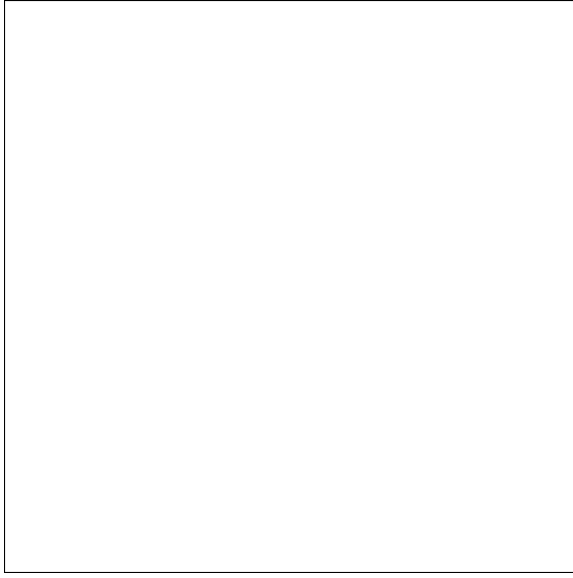
Дівчинка була сором'язливою, але вона сміливо підійшла до жінки. "Ця жінка має залишитися з нами", - вирішила громада дівчинки. "Ми залишимо її та її дитину з нами у безпеці".

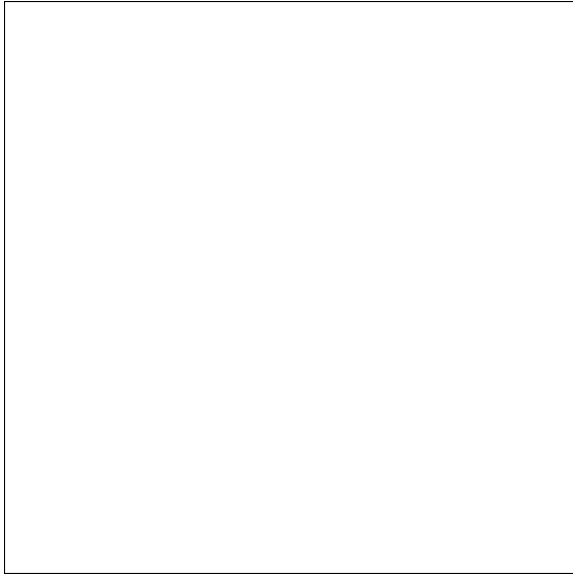
Дитина-віслук та його матір залишились жити разом. Вони знайшли багато різних способів як можна жити пліч-о-пліч. Згодом біля них почали оселятися й багато інших сімей.

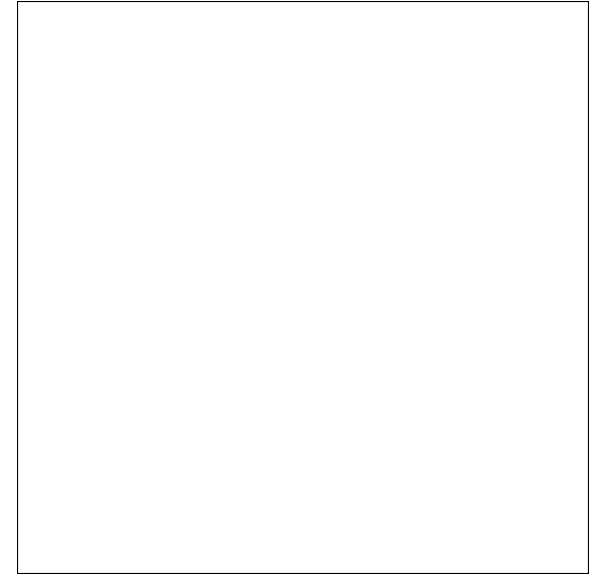
Незабаром дитина з'явилася на світ.
"Тужся!" "Принесіть ковдри!" "Води!"
"Тужся!!!"

Він знайшов свою маму, яка була
самотня і оплакувала свою загублену
дитину. Вони довго дивились один на
одного, а потім міцно обнялись.

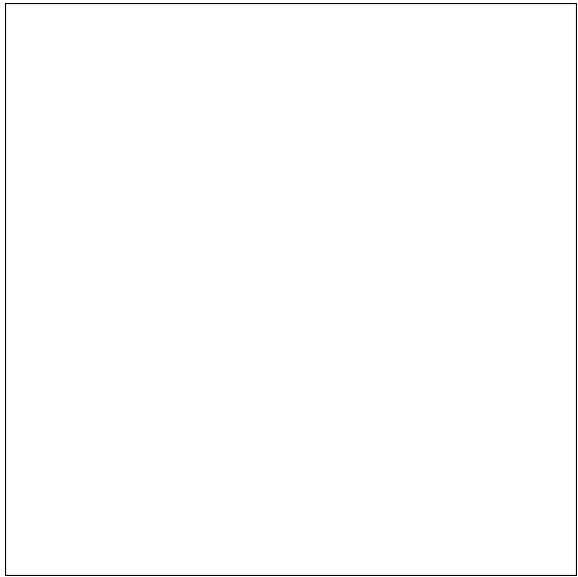

Але коли всі побачили дитину, вони дуже здивувались. “Що? Віслюк?!”

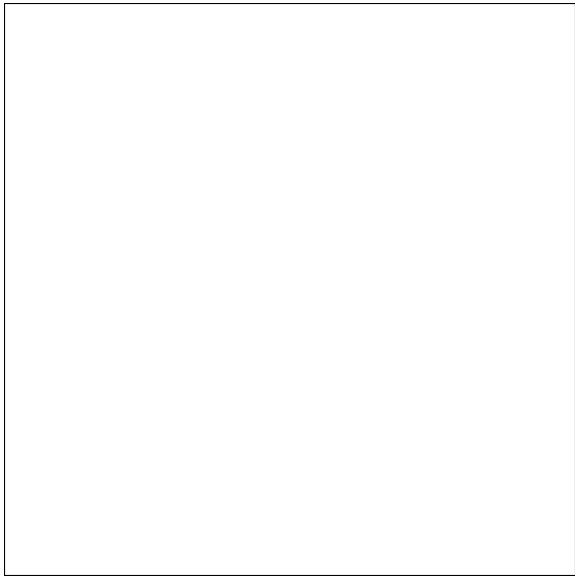

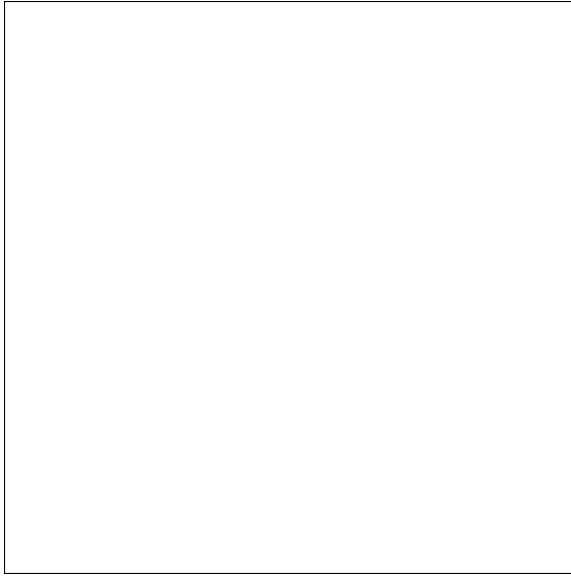
Нарешті віслюк зрозумів, що йому робити.

Усі почали сперечатися що мають
 робити далі. Деякі люди говорили: "Ми
 обіцяли, що залишимо жінку та її дитину
 з нами у безпечі, отже, так і маємо
 зробити". Інші ж казали: "Вони принесли
 нам лише нещастя".

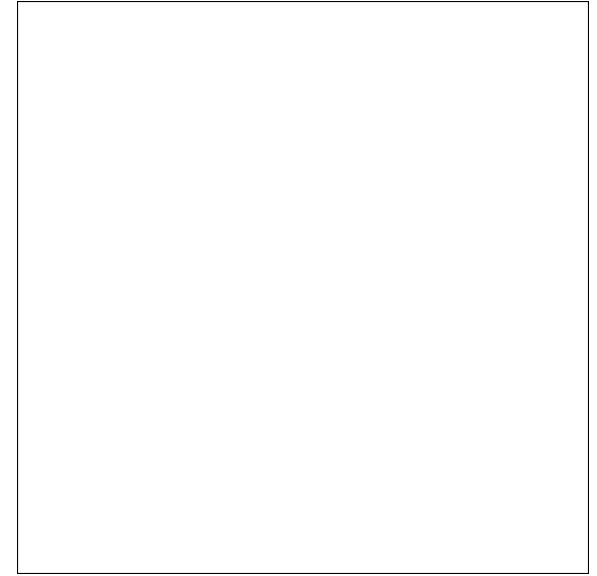

... хмари зникли разом із старим
 чоловіком.

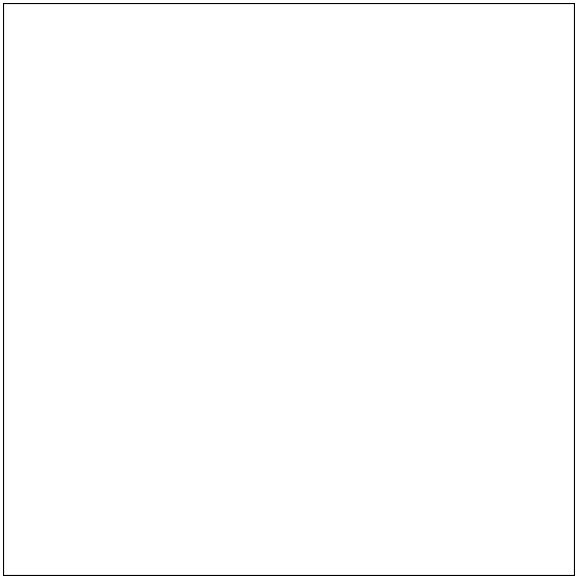
Жінка знову залишилась сама. Вона не знала, що має робити зі своєю дивною дитиною. Вона не знала, що їй робити далі.

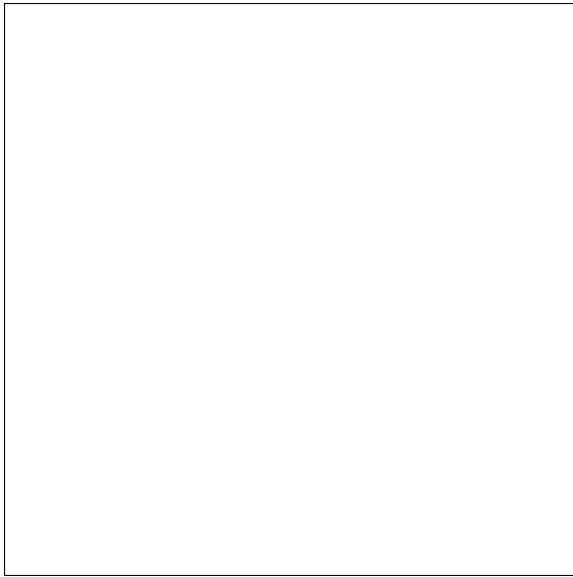
Високо в горах серед хмар вони швидко заснули. Віслюку наснилось, що його мама захворіла і кличе його на допомогу. І коли він прокинувся ...

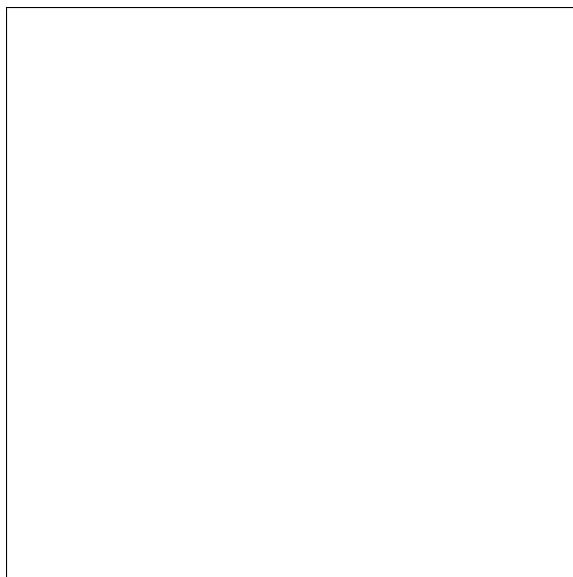

Але нарешті вона сприйняла те, що її дитина особлива, а вона її мати.

Одного ранку старий чоловік попросив Вісюка винести його на вершину гори.

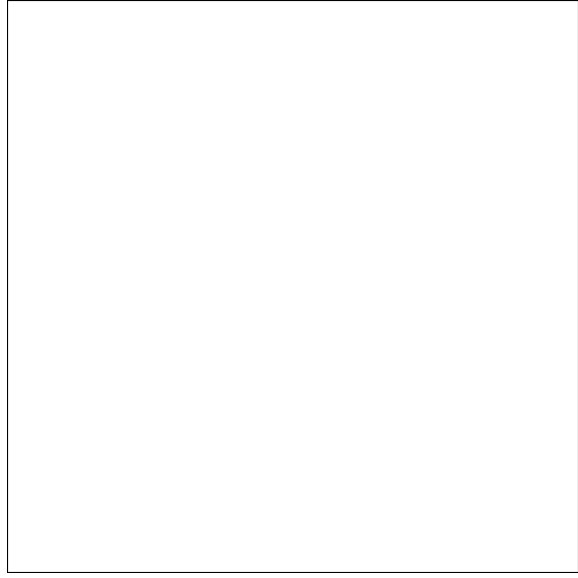

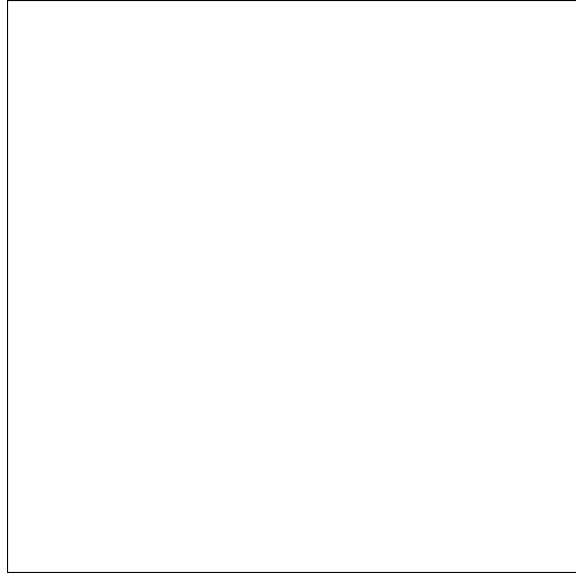
Якщо б дитина залишалась такою ж маленькою завжди, то було б все по-іншому. Але дитина-віслюк ставала все більшою і більшою щодня і вже не могла поміститись на спині у своєї мами. І як віслюк не намагався поводитись як справжня дитина, але в нього нічого не виходило. Через це його мама була дуже часто втомленою і засмученою. Інколи вона навіть просила його виконувати роботу, яку роблять тварини, а не люди.

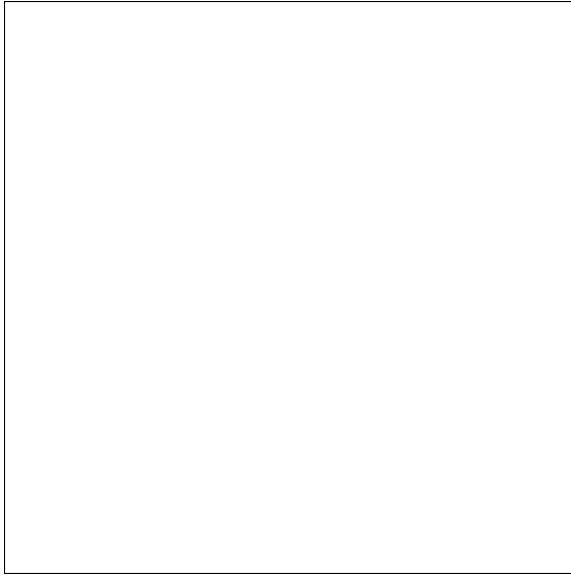
Віслюк залишився жити у старого чоловіка, який навчив його багато різних способів виживання. Віслюк слухав його та вчився у нього. Так само робив і старий чоловік. Вони допомагали один одному, а також і сміялись разом.

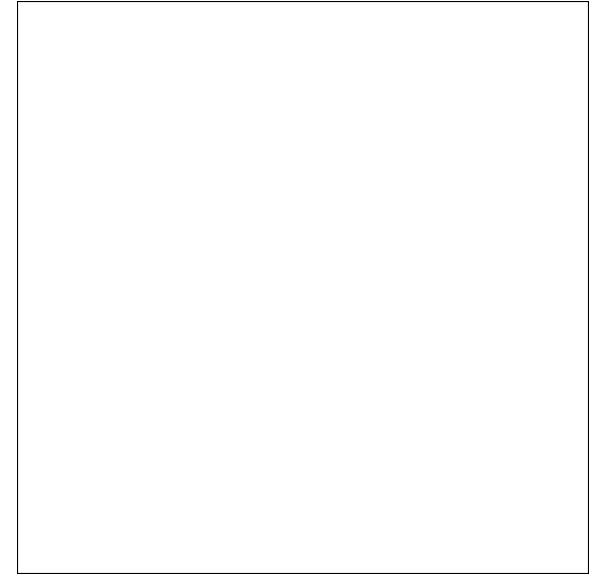
Збентеження та злість накопичувались
всередині віслюка. Він більше не міг
виконувати ні однієї роботи, ні іншої. Він
більше не міг бути ні людиною, ні
твариною. Одного дня він так сильно
розлютився, що кинув свою маму до
землі.

Прокинувшись, віслюк побачив старого
дивного чоловіка, який пильно дивився
на нього зверху вниз. Він глянув йому в
очі, і маленька іскорка надії з'явилась у
віслюка.

Сором опанував віслюка. Він почав утікати так далеко і так швидко, як тільки міг.

Коли він перестав бігти, була вже ніч. Віслюк загубився. "І-а! І-а?", - він прошепотів в темряві. "І-а! І-а?", - відгукнулось йому у відповідь. Він був сам-самісінький. Віслюк скрутився клубочком і заснув глибоким, але неспокійним сном.